XVI. évf. 2. szám 2004. március-április

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

A megtérésben az ember elfordul a bűntől. A bűn elhagyása gyökeres változást jelent. Változás történik a szívben: a kőszívből hússzív lesz. A megtérésben Krisztus kőszívünket hússzívvé változtatja. Megváltozik az életünk. A bűn elhagyása annyira látványos, hogy mások is észreveszik. Sötétség voltunk régen, és világosság lettünk most (Ef 5,8). Pál apostol mennyei látomása után annyira megváltozott, (ApCsel 9,21) hogy mindenki álmélkodott rajta. A megtérés a börtönőrt ápolóvá, orvossá (ApCsel 16,33) változtatta: otthonába fogadta az apostolokat, kimosta a sebeiket, és asztalhoz ültette őket. Nagyon fontos, hogy az ember szívében is elforduljon a bűntől. A szívért harcol leginkább a Sátán. A vallásban a szíven múlik minden. Ha a szív nem fordul el a bűntől, nem több ez hazugságnál. Utálatos dolog megjátszani, hogy elfordultunk a bűntől, miközben szívünk még mindig szövetkezik vele. Isten azt akarja, hogy egész szívvel forduljunk el a bűntől. Az igaz megtérésben az ember nem tarthat meg magának semmit.

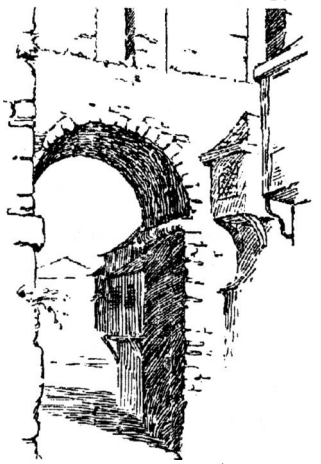
(Watson)

Meghívás a megtérésre

„Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket, hogy megtérjenek." (Lk 5,32)

Nagyböjt a bűnbánat és a megtérés ideje! Jézus Krisztus az Egyházon keresztül újra meghív bennünket a megtérésre. De mi is az a megtérés? Vajon megtért életnek nevezhető-e az, ha valaki minden nap imádkozik és elmegy vasárnaponként a templomba?

A megtérés alapkérdése: Jézus uralkodik-e a szívedben? Alárendelted-e Neki akaratodat, terveidet, vágyaidat, érzelmeidet?

Egy francia teológus (G. Lagrange) három szakaszt figyelt meg az apostolok életében, melyeket a megtérés szakaszainak nevezett.

Jézus kiválasztja apostolait (Lk 6,13) és követésére hívja őket. Az apostolok elindulnak az új élet útján, de vágyaik még visszahúzzák őket. Elhagyják ugyan a „világot", de vannak ragaszkodásaik, melyeket még nem adtak át az Úrnak. Ezt a bennük működő kötődést fogalmazza meg a Zebedeus fiúk édesanyja: *„Intézd úgy, hogy két fiam közül az egyik jobbodon, a másik balodon üljön országodban"* (Mt 20,21). Ezt az első szakaszt a **meghívás megtérésének** lehetne elnevezni.

Amikor az apostolok tanúi lesznek Jézus keresztha-lálának, szertefoszlik bennük minden politikai álmodozás, hatalmi ambíció és szembe találják magukat az üldözéssel. Félteni kell életüket, bezárkóznak, nem mernek kimenni az utcára se... de együtt maradnak és imádkoznak. Jézus föltámadása újjáteremti életüket. Kezdik sejteni, hogy Isten Országa a szívben valósul meg és nem a „testben". Felismerik, hogy képesek befogadni Isten erejét, amivel már fel tudják építeni lelkükben „Isten templomát". Ezért a belső újjászületésért érdemes vállalni minden üldözést, akár a vértanúságot is. Ezt a szakaszt nevezhetjük a **gondolkodás megtérésének**. Mert vágyaik középpontjában már Isten van és nem saját hatalmuk megszerzése.

Jézus elküldi tanítványainak a Szentlelket. A Szentlélek egyesíti szívüket Isten szívével. Nincs már bennük félelem a szenvedéstől, sőt örülnek, hogy üldözést szenvedhetnek Jézusért. A Szentlélek szabadon irányíthatta őket. Ha beszélni kellett, beszéltek, ha a főtanács előtt tanúságot kellett tenni arról, hogy Jézus a Messiás (ApCsel 5,31), akkor tanúságot tettek. Nincs már bennük önkeresés, se önféltés, a Lélek nagyszerű eszközei lettek. Ezt a szakaszt nevezzük a **szív megtérésének**.

A legtöbb keresztény csak az első lépést teszi meg. Jézus nyomába lép, de nem mer elmenni a keresztig. Nem meri vállalni, hogy meghaljon önző vágyainak. Fél, hogyha mindent odaad Istennek, nem kap megfelelő viszonzást. Fél lemondani saját akaratáról, kényelméről, élvezetéről. Nem meri vállalni a hit kockázatát és kalandját. Így megmarad a dolgok világában, amelyek jól megragadhatók, kiszámíthatók és biztonságot adnak. De mi lesz a hittel? A hit elgyengül, sőt kiüresedik. Ahogyan egy gyermeket nem lehet félig megszülni, mert akkor meghal, az új élet is meghal, ha nem engedjük teljesen megszületni szívünkben.

A Szentlélekben való megújulás erről a pontról akar kimozdítani bennünket. A Szentlélek megízlelteti velünk Isten édességét és elindítja bennünk a vágyat, hogy minél teljesebben adjuk életünket Istennek. Ez nagy örömöt szabadít fel bennünk, de nem maradhatunk meg az örömnél (mert akkor önzésbe fullad a megújulás). Vállalni kell Krisztus követésének nehéz útját. Minden nap meg kell tenni egy lépést, hogy legyőzzük rossz szokásainkat és bűneinket. Nem vagyunk egyedül. Testvéreinkkel együtt járunk. Az Úr kinyilvánítja irgalmas szeretetét.

Aki végigmegy a megtérés három szakaszán, megtapasztalja Isten erejét. Jó példa erre Szent Pál. Miután befogadta a Szentlelket (ApCsel 9,18), elkötelezte magát Jézus mellett, olyan bátorságot kapott, hogy nyíltan hirdetni kezdte Jézust, a Messiást. A farizeusok megdöbbentek és életére törtek, ő azonban nem törődött vele. Végigjárta egész Kis Ázsiát, létrehozta az első keresztény közösségeket a pogányok között, majd Rómában vértanúságot szenvedett Jézusért. A megtért ember megtapasztalja a Jó Pásztor szívének szeretetét (Jn 10), azét a Pásztorét, aki érte áldozta életét. Ez mindig az öröm forrása lesz számára.

Katona István
főszerkesztő

A BÖJTÖLÉS
MEGÚJULÁS ÉS ELMÉLYÜLÉS

II/1. rész

Az Istenanya a böjtölésen át az igazi élethez akar vezetni bennünket, és mindenekelőtt az Élet Kenyeréhez. Jézus maga mondja önmagáról: *„Én vagyok az Élet Kenyere."* Az Utolsó Vacsorán kezébe vette a kenyeret és azt mondta: *„Ez az Én testem."* Böjtölésünk legmélyebb értelme Jézust az Igében és a Kenyérben megtalálni. Hogyha a kenyeret korábban nem tapasztaltuk meg valamilyen különleges módon, az a veszély áll fenn, hogy az Eucharisztia lényegét nem tudjuk megérteni. Böjt által az eucharisztikus kenyérhez egy mélyebb kapcsolatot kell találnunk, meg kell tanulnunk, hogy a szentáldozást mélyebb kommunikációs síkon tudjuk felfogni, fogadni.

Az öt főüzenet közt, melyeket az Istenanya Medjugorjében adott nekünk, egyik a böjtre vonatkozik, mellette az első üzenet: a béke, a következők a megtérés, hit és az ima.

Nem csoda, hogy az Istenanya itt a böjtöt kívánja. Megtérést kíván, vagy másképp szólva, megígéri a békét a megtérésen keresztül. Ez az összefüggés érthető lesz a böjtöléssel való tapasztalatokból. Máriának ezt meg kellett kívánnia azért, hogy megnyissa számunkra az utat a békéhez. Nem gondolkoztam mindig így. Gyakran mondom, csodálkozom rajta, amiért az Istenanya megkockáztatta, hogy ebben a fogyasztói világban böjtölésre szólítson fel bennünket. De oly sok tapasztalat után a böjtöléssel, látjuk, hogy egyszerűen ismét jelentésének tudatára kellett ébreszteni bennünket. Mindig újra ismételte: Böjtöljetek! – Újítsátok meg a böjtöt! – Szavai is a következők: Böjtöljetek szívvel! – Készüljetek fel az ünnepnapokra imán, bűnbánaton, böjtön és a szeretet művein keresztül! Hogyha Máriának ezen szavait komolyan vesszük, akkor önmagától jelentkezik a kérdés: „Hogyan kell az Istenanya elképzelései szerint böjtölnünk?"

Már egy héttel a jelenések kezdete után, kenyéren és vizen való böjtöt kért a látnokokon keresztül. Böjtölésnél – és ez az én legmélyebb meggyőződésem – az embernek nem annyira a lemondásra kell gondolnia, hanem egy lehetőségre, esélyre. Az esély, kenyérrel és vízzel élni. Nem a húsról, édességről, cigarettáról való lemondás lényeges a böjtnél, hanem a készségünk a kenyérrel, mint az élet szimbólumával, és a vízzel, mint a megtisztulás szimbólumával való találkozás. A böjt nem annyira az éhség körül forog – szabad keveset ennünk –, mint a kenyérrel és vízzel való élet körül. Talán nem is kell víznek lenni, lehet tea is.

Egy zarándok megtapasztalására gondolok, aki azt mondta nekem: „Nem tudom miért, de szerdán és pénteken (ez az a két nap, melyeken az Istenanya böjtölést kért) a szentáldozást teljesen másnak érzem, mint más napokon; Jézust egészen valóságosan érzem a szívemben, egészen közel. Miért van ez így?" Azt válaszoltam, és ő is egyetértett velem, hogy ez az, amit az Istenanya neki, nekünk és mindannyiunknak akar adni.

Látjuk tehát, hogy a böjtölésnek egy cél felé kell orientálódnia. El kell döntenünk, miért böjtölünk. Gondoljunk a farizeusra, aki a zsinagógában dicsekedett, hogy hetente kétszer böjtöl és alamizsnát oszt. Egész idáig nála minden rendben volt, de azután azt mondta, köszöni az Úrnak, hogy nem olyan, mint a többiek, különösen, hogy nem olyan, mint a vámos, aki ugyanakkor vele együtt volt a templomban. Ez volt az ok, ami miatt Jézus azt mondta, hogy minden farizeus menjen haza és nem fogadja el a böjtjét. Itt teljesen világos, hogy Jézus nem az imát, a böjtöt és az alamizsna-osztást utasítja el, hanem a farizeus **belső irányultságát**. Ő böjtölt, hogy jobb lehessen, mint mások és hogy dicsekedhessen. Ez az, amit teljesen ki kell zárni minden vallási böjtnél, a szeretet minden megnyilvánulásánál. Minden, amit azért teszünk, hogy valamit fel tudjunk mutatni, Isten szemében elveszti értékét.

Böjtünk, melyet Mária tőlünk kér, nem lehet olyan, ahogyan sokan teszik, hogy jobbak akarunk lenni, mint mások – abszolút nem. Ennek a böjtnek és minden böjtnek Istenhez és az emberekhez kell bennünket közelebb vinnie. Ezáltal választ adunk az égi felhívásra és alázatosan követjük azt. Ez a mi belső irányultságunk.

Az is fontos, hogy ne azonnal várjunk hatást, vagy gyümölcsöket, hanem egyszerűen böjtölve és imádkozva haladjunk az utunkon. Nem kell megállnunk saját jóságunknál, vagy rosszaságunknál, vagy mások jóságánál illetve rosszaságánál, hanem eszköznek tekintsük a böjtöt Istenhez vezető utunkon. Amennyiben bensőnk, emberi lényünk elmélyül, közelebb kerülünk Istenhez, és ez a mi célunk.

Ha azt kérdem, mik a feltételei egy igazi szellemi fejlődésnek, a válasz a böjtre vonatkozik: nem az a fontos, hogy nehézségek nélkül tudunk-e böjtölni, vagy sem, hanem hogy a mi belső **békénk és szeretetünk növekszik-e**, vagy sem. Ha mindkettő megtörténik, akkor helyesen böjtölünk és abban az irányban növekszünk, melyet az Istenanya akar tőlünk. A böjtnek ezt az útját alázatosan kezdjük el és alázatosan menjünk végig rajta. Ha helyes a böjtünk, akkor a böjtölésben és az életben is az alázatunk növekszik. Ehhez azonban mindenekelőtt imára van szükségünk. Az Istenanya ezt nem mint alternatívát ajánlja a böjtöléshez, hanem az ima és a böjt úgy összetartoznak, mint két láb, mely csak együtt tud járni.

Böjtölésünkben nem az éhezésről, mint olyanról van szó, hanem az Istenhez vezető útról, és ez az út igényli az imát. Sok ember hal éhen. Nem lehet azt mondani, hogy böjtölnek, ha éhesek, vagy éheznek. Azoknál az embereknél sem beszélhetünk böjtről, akik fogyókúráznak, hanem csak nemevésről. A böjt csak akkor válik vallási aktussá, ha imával kapcsolódik össze és valóban Isten akaratát keresem.

Ha imádkozom és böjtölök, imám egyre tisztább célokat és intenciókat kap. Az ima segít nekem önmagamat megtisztítani. Úgy vélem, ha mi valóban vallásosan akarunk böjtölni, feltétlenül imádkoznunk kell.

A böjtölés testi reakciójaként idegesekké, sőt agresszívekké válhatunk. Ha nem imádkozunk, nem is találjuk meg a békét. Ha nem imádkozunk, nyugtató tablettákra lesz szükségünk, hogy normális napi életünket élhessük, mint azok az emberek, akik fogyókúráznak. Itt az imát nem mint nyugtatószert ajánlom, hanem mint Istennel való találkozást. Ez megtisztítja érzéseinket (érzelmeinket, érzékeinket), egy eszköz az elmélyüléshez és a növekedéshez.

Egy lelkigyakorlatos hét alatt az Istenanya azt mondta Ivánnak és az imacsoportnak, több imát kér böjtnapokon. Nem több böjtölést kíván! Ez nagyon fontos, mert az ima által Isten azzal a gazdagsággal ajándékoz meg bennünket, melyre a böjt nyit meg. Ez a böjtnek egy antropológiai dimenziója is, hogy ezáltal nyíltakká válunk. Egyik üzenetben azt mondta az Istenanya, a megtérés azért esik annyira nehezünkre, mert szívünket oly sok anyagi dolog foglalta le. Ezek a kötöződések és megbilincselések a böjtölés által lépésről-lépésre, mondhatnám csaknem gyengéden oldódnak meg. Isten nem akarja kényszerrel eltávolítani rossz szokásainkat, és ami mindig lefoglal minket, azt nem akarja erőszakkal kitépni belőlünk. Nem, mindig lassan, böjtölve történik. A böjt és az ima tehát valóban mint két láb, összetartoznak a mi lelki növekedésünkben. A böjt megkapja irányultságát az imán keresztül. Könnyebb is úgy böjtölni, ha imádkozunk, mert szívünk egyre függetlenebb lesz sok mindentől és könnyebben tudunk ennek a világnak a gondjaiból kikapcsolódni. A böjtön keresztül készít fel bennünket az Istenanya az Eucharisztiára és a szavak meghallására is. Ugyanis amikor a szívünk kész és képes lesz hallani, akkor fogja könnyebben meghallani Istent és az embereket is. Máris a böjt és a hit közti összefüggéshez érkeztünk. Szent Pál mondja ugyanis, a hit hallás által keletkezik. Tapasztaljuk, milyen bedugult a belső hallásunk, ha a szívünk sok mindennel van lefoglalva. Amikor böjtölök, ez a belső fül elkezd működni, és egyszerre meg tudom hallani Istent. Szava nem tud többé elmenni mellettem, mintha nem is rám tartozna. Ez a böjt leépíti bennünk az eredeti bűn ateizmusát vagy az eredeti bűn következményeit és Isten szava meg tud találni engem.

Az első bűn tulajdonképpen az ateizmus volt, abban az értelemben, hogy az ember hagyta magát meggyőzni a kígyó által, hogy nincs szüksége Istenre, nincs szüksége a parancsára, átléphetné. Ha azt mondom: nincs szükségem Istenre, ez ateizmus. Az az eldöntendő kérdés, vajon mélységesen meggyőződtünk-e arról, hogy szükségünk van Istenre.

Ha elkezdek böjtölni, akkor leszek szegénységem igazi ismeretében, így emberi korlátaim tudatosulnak; „Szegény leszek lélekben." Azt mondom: „Nem tudok egyedül böjtölni, magamtól semmit sem tudok tenni." Ha ily módon szegény leszek, sohasem tudom többé gőgösen állítani, nincs szükségem Istenre. Csak a gőg pillanatában tudja egy gazdag a szegénynek azt mondani, hogy nincs rá szüksége, ne jöjjön soha többé vissza hozzá. Amikor túlságosan kiéhezetté válik, biztosan ismét kopogtat a gazdag ajtaján. Természetesen szégyen egy ember számára koldulni, de ha létszükségében nem kér, éhenhal. Így válik a böjt eséllyé a hívő számára, harcban az ateizmus ellen.

Dr. Slavko Barbaric OFM

– Folytatjuk. –

Egy férfi imája feleségéért

Uram!

A feleségemmel való kapcsolatom az évek folyamán elvesztette azt a melegségét, ami az első találkozásainkon izzott fel. Lassanként, hosszú évek alatt hunyt ki, ahogy lassan minden megszokottá, rutinossá vált, ahogy kezdtük természetesnek venni mindazt, ami eredetileg vonzóvá tett minket egymás szemében. Add, hogy újra tudjuk kezdeni. Hogy ott tudjuk folytatni, ahol még lángolt a szeretetünk. Nem mással akarom újrakezdeni, hanem vele. Akit annyira szerettem, hogy egy életre köteleztem el magam neki, aki engem választott, nekem adta fiatalságát, erejét, szépségét, szeretetét. Aki hűségesen kitartott eddig is mellettem.

A kezdetkor ott volt az élő szeretet, hiszem, hogy újból feltámadhat és újjáteremthet bennünket. Elosztottuk a család feladatait, vagy fejezzük ki úgy, hogy vállaltam egy részüket, és kötelességszerűen teljesítem is azokat. De segíts, hogy ennél többet is tegyek, szeretetből. Hogy ne csak kelletlenül végezzem feladatomat, hanem kedvességgel adjam. Hogy amit ő tesz értem és gyermekeinkért, ne kicsinyeljem le mérhetetlen igényeim nagyságához hasonlítva. Ne csak azt vegyem észre, amit nem tesz meg, hanem az ő teljesítőképességével mérjem össze igyekezetét, és hálás szeretettel köszönjem meg újra. Elismerésemet mások előtt se titkoljam. Ne rójam fel neki – teljesen igazságtalanul –, hogy már elveszítette fiatalos üdeségét, egészségét, szépségét, rugalmas mozgását, hogy tönkrementek az idegei, mert mindezt én és a gyermekeink faltuk fel, az értünk vállalt foglalkozása közben, a szükségleteink kielégítéséért vállalt különmunkában, az otthoni, véget nem érő robotban tette tönkre magát. Ne rójam fel neki ezt, hanem hálás szívvel köszönjem meg.

Add, Uram, hogy újra tudjam kezdeni! Segíts, hogy ugyanolyan érdeklődéssel hallgassam, amit mond, hogy ugyanolyan találékony legyek a szórakoztatásban, ugyanolyan figyelmes a kívánságaira, ugyanolyan megértő a nehézségeiben, mint amikor elhatároztuk, hogy összeházasodunk. Mikor eljegyeztem, hányan akartak lebeszélni, hogy házasságot kössek vele. Akkor meg tudtam védeni vélt vagy valós hiányait. Azóta ugyanazoknak ugyanazokra a hibáira panaszkodom.

Uram, most is ki akarok állni mellette! Dicsérni akarom mindenkinek. Add, hogy egy percre se feledkezzem meg kedveskedő szeretetemet adni, hogy most is ugyanazokat a szavakat, becézéseket, mozdulatokat ajándékozzam neki, amik oly kedvesek voltak nekünk. Segíts, hogy ne csak úgy vonszoljuk a család terheit, mint két igába fogott állat, hanem segíteni akarjam őt, törődni vele, kímélni, főleg az idegeit, bátorítani, együttérezni vele. Ezentúl úgy akarom beosztani a munkámat, hogy több időt tudjunk együtt tölteni. Hogy több alkalmunk legyen a beszélgetésre. Hogy érezze, hogy várok még tőle valamit, hogy remélek benne, hogy ezáltal a benne rejlő értékek kibontakozhassanak. Mert ha már nem tartom szükségesnek, hogy figyeljek rá, már semmi újat, váratlant nem remélek tőle, ha azt hiszem, hogy már nincs benne többre képesség, akkor már nem is lesz. Mert az ember csak a másik ember elvárására képes kifejleszteni a benne szunnyadó képességeket, csak ott növekszik, ahol hisznek benne. Milyen csodálatos módon megnőttünk mi is, amikor igazán szerettük egymást. Az egész élet megváltozott körülöttünk. Add, hogy újra bízzak és reméljek benne! Add, hogy szeretetembe tudjam fogadni azokat, akiket ő szeret. Rokonait, barátait. Hogy közös programjainkat az ő igénye szerint válasszam. Hogy kellőképpen értékeljem az ő ilyen irányú készségét. Hogy most is tetszeni akarjak neki, hogy újra és újra engem válasszon a számtalan kísértés ellenére. Hogy én is észrevegyem, ha a kedvemért kicsípi magát.

Meg tudjam bocsátani és végleg el tudjam felejteni minden sérelmemet, úgy, ahogy Tőled várom bűneim bocsánatát. Tégy csodát, Uram, hogy újra a kedveskedő, vidám, szerető házastársa tudjak lenni. Ne mosolyogjam meg kudarcait, hanem vele sírjak a bánatában. Ne annak örüljek, hogy a vitában legyőztem, hanem annak, hogy neki lett igaza. Hogy ne szerencsétlennek érezze magát mellettem, hanem boldog legyen velem. Hogy a hátra lévő éveket, évtizedeket ne az együttélésből adódó szenvedés, vita, feszült idegállapot tegye keserűvé, hanem mindig örömmel várjuk az együtt töltött időt, boldogan készüljünk szeretetünk ajándékozására. Hogy a halált ne azért várjuk, hogy végre megszabaduljunk egymástól, hanem, hogy az örök életen át egymással végleg egyesüljünk Szeretetedben.

Változtasd, Uram, szeretetünk langyos vizét borrá, mint a kánai menyegzőn tetted, és legyen ez a megújuló szeretetünk is jobb, önzetlenebb és becsületesebb, mint az előző volt. Ámen.

Olvassátok el ezt az imát több ízben. Gondolkozzatok azon, hogy kérései mennyiben illenek a Ti házasságotokra. És ezeken kívül mik a Ti sajátos problémáitok. Ha úgy találjátok, hogy a Ti kapcsolatotok is megújításra szorul, és vállalni akarjátok ennek megvalósítását, szenteljetek időt ennek megbeszélésére. Vonuljatok el csendben, kettesben egy egész napra, vagy egy hétvégére, és beszéljétek meg egymással, melyikőtök mit tehet saját maga megváltoztatásáért, mit vállal a cél érdekében. Ki-ki ismerje el hibáit és mulasztásait, amelyek a házasságotok elsivárosodásához vezettek. Vádaskodásnak itt semmiképpen sincs helye!

Valószínűleg már korábban is tettetek kísérletet ebben az irányban, és ha nem vezetett kellő eredményre, gondoljátok meg, hogy a magatok ereje most is kevés lesz ehhez. Bízzatok a szerető Atyában. Higgyétek el, hogy van hatalma ahhoz, hogy hatásosan segítsen, hogy örömmel működik együtt veletek. Hiszen a megújulás vágyát is Ő adja belétek. Kérjetek és zörgessetek. Kitartóan, mint a példabeli barát (Lk 11,5-8), bízva ígéretében, ahogy Jézus tanította (Lk 11,9-13).

A megvalósítás, a cselekvés kezdete legyen a töredelem szentsége, a megtérés. Egy önvizsgálat és gyónás, amely felöleli jegyességetek és házasságotok teljes idejét. Azután a célt mindig szem előtt tartva, napról napra igyekezzetek megvalósítani, amit elhatároztatok.

Imacsoport alkalmával: mindenki imádkozzék egy hálaadó imát a közösségben házastársa minden jótulajdonságáért, szeretetéért, jócselekedetéért, azokat részletesen felsorolva. Mondjon értük köszönetet Istennek.

H. M.

Már régóta szeretnék beszélni veled...

Így szól Isten:
Már régen akartam veled beszélni,
de te nem hagytál rá időt.

Már régen akartam neked mondani:
„Itt vagyok számodra."
De te féltél.

Már régen akartam neked mondani:
„Ne félj, mert én veled vagyok."
De te nem hittél nekem,
hanem távolinak, elérhetetlennek, halottnak tartottál.

Már régen akartam veled beszélni,
de te nem hagytad, hogy kibeszéljem magam,
mert ugye te szabad vagy a döntésben,
hogy hallgatsz-e rám, vagy inkább elzárkózol.
Ha kész vagy szavaimat meghallani,
akkor szeretném neked mondani:
„Örök szeretettel szeretlek téged." (Jer 31,3)

Szeretetem öröktől fogva mindig ugyanaz marad.
Akár felém fordulsz, akár elfordulsz tőlem
én szeretlek téged!
Szeretlek, mert élsz.
Szeretlek, mert fejlődő lény vagy.
Szeretlek, mert ember vagy.
Szeretlek, mert az én gyermekem vagy.
Szeretlek, mert térben és időben,
egy meghatározott hely és idő korlátai között élsz.
Szeretlek, mert nem élhetsz reménység és hit nélkül.
Örök szeretettel szeretlek téged.

Rám bízhatod magadat.
Számodra mindig van időm.
Bármikor, bárhol, bármilyen gyakran.
Éjszaka vagy nappal.
Gyere hozzám, ülj mellém, nem kell semmit mondanod.
Látlak téged.
Szólj, ha szeretnél mondani valamit.
Beszélj, kiabálj, átkozz, imádkozz,
imádj, fuss el, jöjj vissza.
Én örök szeretettel szeretlek téged.

Még mielőtt a világra jöttél
szerettelek téged.
Már akkor az én szeretetem adott neked életet.
És mert szeretlek, nem halhatsz meg.
Nem tudlak megsemmisíteni, mert szeretlek.
Bármit is csinálsz, én utánad megyek.
Ha már egy anya sem hagyja el gyermekét
bármi rosszat tesz is,
hogyan is hagyhatnálak el téged,
hiszen szeretlek.

Engedd magadat szeretni!
Nyílj meg,

engedd, hogy szeresselek téged.
Engedd, hogy szeressenek az emberek,
akik rád mosolyognak.
Engedd, hogy szeressenek az emberek,
akik veled vannak.
Engedd magadat szeretni!
Engedd, hogy szeresselek téged a föld
és a csillagos ég minden szépsége által.
Én örök szeretettel szeretlek téged.

Kisember.
Én örök szeretettel szeretlek téged.
Ismerem történetedet, semmi sincs elrejtve előlem.
Várok, amíg te igent mondasz nekem.
Nem kényszerítelek.
Itt-ott keresztezem utaidat
és várok – tele reménnyel,
félelem nélkül; hitvallásodra.
Várok bizalmadra.
Nem érek el semmit,
ha félsz tőlem.
De hogy elnyerhessem bizalmadat,
én a te Istened, mindent megteszek érted.

M. Gutl

A gyógyítás adománya

„A hívőket ezek a jelek fogják kísérni... betegekre teszik kezüket és azok meggyógyulnak." (Mk 16,17)

Minden héten kétezer ember megy el, hogy részt vegyen Edward McDonough atya rendkívüli gyógyító szolgálatán.

Minden jel arra mutatott, hogy a 11 éves Jerry Taylor halott. Egy elhagyott gyártelepen játszva, megérintett egy feszültség alatt lévő vezetéket és az áram agyoncsapta. Már több, mint egy hónapja kómában volt. A koponyájához rögzített műszer azt jelezte, hogy megállt minden agytevékenysége és csak a lélegeztető berendezés tartotta életben. A bostoni Massachusetts Általános Kórház orvosai ismételten azt javasolták szüleinek, hogy hagyják eltávolítani a fiúról az életfenntartó berendezést.

Jerry szüleinek azonban volt még egy utolsó reményük: megkértek egy gyógyító szolgálatot végző helyi papot, hogy imádkozzon Jerryért. A pap elment a kórházba, kezét Jerryre helyezte és imádkozott. Húsz percen belül Jerry visszanyerte eszméletét, kinyitotta szemeit és egyenesen a papra nézett. *„Attól a naptól kezdve, fokozatosan visszatért egészsége"* – mondja Jerry édesanyja. Két nap múlva Jerryt az intenzív osztályról áttették a középnehéz betegek közé. Egy hónappal később terápiásan kezdték kezelni. Három hónappal később hazamehetett. Ma, négy évvel később, Jerry Taylor újra iskolába jár.

Ez a rendkívüli gyógyulás egyike annak a képletesen szólva számtalan gyógyulásnak, ami Edward McDonough bostoni redemptorista atya szolgálatán keresztül történt.

„A Jerry gyógyulásával kapcsolatban az egyik valóban figyelemreméltó dolog az – jegyzi meg McDonough atya –, *hogy az milyen hatással volt egyházközségére. Mindenki értesült Jerry esetéről; olyan volt, mintha Lázár jött volna vissza a halálból. Egy lelki ébredést eredményezett."* „Ez – teszi hozzá – *a lelki adományok célja: az egyház építése."*

McDonough atya „gyógyító és betegellátó szolgálata" elsősorban plébániájában történik, a Boston város Roxbury nevű kerületének „Segítő Szűz Mária" plébániáján. McDonough atya minden vasárnap és a hónap első péntekén gyógyító szolgálatot tart a plébániatemplomban, a Missziós Templomnak nevezett hatalmas, román stílusú bazilikában, ami nevét azoktól a nagy misszióktól kapta, amelyeket a redemptorista atyák az 1800-as évek vége felé tartottak ott egy hetes prédikációs és megújulási rendezvények formájában.

A mai szolgálat – amely tipikus – néhány dicsőítő énekkel kezdődött. Ezután piros-stólával díszített fehér miseingben belépett McDonough atya. Rövid tanítást

tartott a gyógyítás karizmatikus adományáról, arra bátorította a híveket, hogy vessék hitüket Jézus gyógyító erejébe, majd felolvasott néhány ígéretet a Szentírásból. Mindez nélkülözte a látványosságot és az emóciókat, azonban a résztvevők között érezni lehetett a növekvő várakozást.

Az istentisztelet negyvenedik perce felé McDonough atya azt mondta, érzi, hogy Isten hallási rendellenességekkel bajlódó embereket gyógyít meg. Kérte ezeket az embereket, lépjenek ki a padsorok közé, ahol imádkozhat velük. Később kérte, hogy mindenki, aki szeretné, hogy imádkozzon érte, lépjen ki. Aznap mintegy 150 emberrel imádkozott egyenként.

A magukat meggyógyítottnak valló személyek nevét, címét és bizonyságtételét segítők rögzítették a szentély melletti helyiségben. Ezeket az embereket arra biztatták, hogy mutassák meg magukat orvosuknak és azt is elmondták nekik, hogy gyógyulásuk dokumentálása érdekében később még felkeresik őket. Aznap mintegy 30 ember tanúskodott különféle gyógyulásról – hallási rendellenességek, hátgerinc és belgyógyászati problémák megszűnéséről.

Arra a kérdésre, mennyien gyógyulnak meg egy szolgálaton, McDonough atya ezt mondja: *„Mindegyik szolgálat végén megkérdezem, ki érzi magát fizikailag, érzelmileg vagy lelkileg gyógyultnak. Az emberek 75%-a felemeli a kezét."* Bár lehetetlen dokumentálni az összes gyógyulást, McDonough atya két nagy iratszekrényét zsúfolásig megtöltik a dokumentált esetekről szóló írásos anyagok, köztük Jerry Tayloré. Ezek közül két tanúságtétel, amely orvosilag bizonyított gyógyulásról szól, a következő:

Quincy városából (Massachusetts állam) írja egy asszony: *„Gyermekkoromtól fogva epilepsziás voltam. Sok dolgot nem tudtam megtenni, ami másnak természetes. Még állandó gyógyszerelés mellett is mindenféle dolog, mint például a televíziózás, rohamot idézett elő. Mikor McDonough atya megáldott engem, tudtam, hogy valami történt velem, de nem tudtam megmagyarázni, mi. Előtte soha nem vettem még részt a szolgálatán. Amikor hazamentem, beszüntettem a gyógyszerek szedését. Attól az időtől – 1978 májusától – kezdve nem volt többé rohamom. Rendszeresen járok ellenőrzésre, de az orvosok nem találnak magyarázatot. Azt mondják, meggyógyultam."*

Concord városból: *„A röntgen-felvételek azt mutatták, agydaganatom van a hipofízis mögött. A diagnózis idején bénulás, emlékezetkiesés, beszédzavar és fejfájás kínozott. Tervbe vették operációmat. 1978. januárjában részt vettem McDonough atya gyógyító szolgálatán, ahol imádkozott fölöttem. A következő szerdán bevonultam a kórházba. Tomográfiai felvételt készítettek a fejemről és vérvizsgálatot végeztek. A daganat eltűnt és minden vizsgálat normális eredménnyel végződött. Az operációt törölték."*

Bár a legnagyobb nyilvánosságot a Missziós Templomban végzett gyógyító szolgálatok kapják, a gyógyító és helyreállító szolgálat ezekkel még nem ér véget. McDonough atya nemrég tért vissza külföldről, ahol egy sor gyógyító szolgálatot tartott, köztük egyet a londoni Wesminster Katedrálisban, ami 3500 résztvevőt vonzott. Egy kétnapos szolgálaton 5000-nél többen vettek részt, amiről a helyi újság azt írta: *„A legnagyobb lelki megújulás a pápai látogatás óta."*

A szolgálat más oldalai közé tartozik az az imaest és bibliatanulmányozás, amelyet 300 ember részvételével hétfőtől péntekig tartanak esténként Cambridgeben (Massachusetts). Az egész államból három telefonszámon lehet kérést bejelenteni gyógyító imáért. A bostoni napi rádióadást Rhode Islandban, New Yorkban és Pennsylvániában is közvetítik.

McDonough atya véleménye szerint növekvő szolgálatának kiemelkedően legfontosabb eleme az ima. *„Az egész dolog az imán alapul. Van egy hálózatunk hívőkből, akik állandóan imádkoznak a szolgálatért. A Cambridge-i esti imaösszejövetel kifejezetten a gyógyító szolgálatért végzett ima ideje. Ekkor imádkozunk az imavonalon befutó kérések céljaiért is. (A telefonok a templom egy másik részében vannak.) A Missziós Templombeli szolgálat előtt minden vasárnap egy imaórát tartunk az aznap jövő emberek százaiért."*

McDonough atya gyógyító szolgálata jóval szerényebben kezdődött. Először 1967-ben találkozott a karizmatikus megújulással egy imaesten Potomac-ban (Maryland állam).

„Azon az imaesten keresztül két dolog vonzott engem a karizmatikus megújuláshoz: az összegyűlt emberek szeretete és melegsége, valamint az a készségük, hogy egymással imádkozzanak."

Röviddel azután, hogy megkeresztelkedett a Szentlélekben, McDonough imaestet indított egy feketéket tömörítő plébánián Roanoke-ben (Virginia állam), ahol káplán volt. Az összejövetel után imádkozni kezdett emberekért, és azok meggyógyultak. Amikor va-

laki meggyógyult, a következő héten elhozta magával egyik barátját, és az imaest hamarosan gyógyító szolgálattá alakult. Annak ellenére azonban, hogy hétről-hétre új emberek jöttek és gyógyultak meg, az összejövetelnek sohasem volt 30-nál több résztvevője.

„3 éven keresztül a szolgálat 30 résztvevőnél stagnált; akármit csináltam, nem növekedett. Felismertem, hogy teljesen erőtlen vagyok. Ez a tapasztalat valami olyanra tanított meg, ami nélkülözhetetlen a szolgálatomhoz: az egész Istentől függ, nem tőlem. Isten hozza az embereket és Ő gyógyítja meg őket."

1974-ben McDonough atyát áthelyezték a bostoni Missziós Templomba, arra a plébániára, ahol felnőtt. Érsekétől, Humberto Medeiros kardinálistól engedélyt kapott arra, hogy teljes idejében a karizmatikus megújulásban dolgozzon és folytassa gyógyító szolgálatát. Első bostoni gyógyító szolgálatait nővére házában végezte.

A kicsinek bizonyuló hely miatt McDonough atya néhány héten belül áthelyezte szolgálatát egy kis kápolnába. Hat hónappal később 300 ember zsúfolódott be a kápolnába, ami arra késztette, hogy átmenjen egy nagyobb helyre, a Cambridge-i Szent Patrick templomba. Másfél év múlva mindegyik szolgálatra 1000 ember ment el a Szent Patrick templomba, és sokan rekedtek kint, bebocsátásra várva. Ezután a Missziós Templomba ment át, ahová hetente 1500-2000-en jönnek.

„Elcsodálkoztam azon, hogy gyógyító szolgálatokat tartok pontosan abban a templomban, amelyben felnőttem. A Missziós Templomhoz fűződő gyógyulásoknak története van. Közel 100 évvel ezelőtt egy O'Connor nevű atya gyógyító szolgálatokat tartott a templomban. Azóta is rendszeresen voltak itt gyógyulások. Úgy nőttem fel, hogy hallottam az egyházközségben meggyógyított emberekről: szomszédokról, rokonokról, barátokról. Kilencedik osztályos koromban magam is gyógyulást nyertem kétoldali tüdőgyulladásból, ami három gyereket vitt el. Ezután határoztam el, hogy redemptorista pap leszek."

McDonough atya úgy véli, hogy a gyógyító és más karizmatikus adományokat nem csak azért kapjuk, hogy építsük az Egyházat, hanem azért is, hogy jelként szolgáljanak a világ számára arról, hogy Krisztus ereje most is, ma is az Egyházzal van! Rámutat arra, hogy bizonyítékok vannak a gyógyító szolgálatra az Egyház első ezer éve folyamán és nem csak a korai Egyházban, ahogyan azt egyesek állítják. McDonough atya úgy gondolja, a katolikus egyházban a trentói zsinatot követően érte el mélypontját a gyógyítás, amikor a betegekért végzett gyógyító szolgálatot az utolsó kenet szentsége révén a haldoklókra korlátozták. Érzése szerint a II. Vatikáni Zsinat jelentette a fordulópontot, amelyik újra hangsúlyozta a betegekért, valamint a haldoklókért mondott imát. A zsinat a mának adott ajándékokként elismerte a „rendkívüli karizmákat" is.

„Azt hiszem, a gyógyító adományok nem csak a papok vagy speciális gyógyító adománnyal rendelkező emberek számára adattak a keresztény közösségben – az Egyházban, mint egészben –; az az érzésem, hogy minden keresztény tud és kellene is neki imádkoznia gyógyulásért. Ha valaki megkapta a Lelket, megkapta a Lélek adományait. A legtöbben nem fognak hatalmas gyógyító szolgálatokat tartani, de Krisztus minden követőjének joga van gyógyulásért imádkozni!" Azt mondja, a karizmatikus megújulás egyik legfontosabb következménye az, hogy ráébresztette az Egyházat arra a tényre, a karizmák arra valók, hogy a „mezei" hívők és a hivatalos egyház szintjén egyaránt használják őket.

„Ha beteg vagy – hangoztatja McDonough atya –, *az első dolog, amit tenned kell, hogy imádkozz, nem pedig csak utolsó menedékként."* Továbbmenve, véleménye szerint sok embert túlságosan foglalkoztat az, hogyan imádkozzon gyógyulásért. *„Nem annyira az a fontos, hogyan imádkozol, hanem az, hogy csakugyan imádkozzál, és bízzál benne, a Szentháromság három személye tudja, hogyan működjön együtt."*

Mi van azokkal, akik nem gyógyulnak meg? McDonough atya rámutat, hogy háromféle gyógyulás van: lelki, szellemi és fizikai. A kérdésre adott válasz az, hogy megértjük Isten elsőbbségét ebben a három típusban. A lelki gyógyulás a legfontosabb. A lelki betegség bűn, a lelki gyógyulás üdvösség. Mivel Isten azt kívánja, hogy mindenki üdvözüljön, mindenki, aki megbánja bűneit és hisz Krisztusban, lelki gyógyulásban részesül.

Másodlagos fontosságú, állítja McDonough atya, az értelem gyógyulása. Mivel az értelmi betegség akadálya lehet a megváltásban való részesülésnek, úgy tartja, hogy az értelem gyógyítása a második legfontosabb Istennek. Még McDonough atya véleménye szerint Isten testben is egészségesnek akar bennünket, de a fizikai betegség, rendszerint nem közvetlen akadálya az örök üdvösségnek. Így, bár a fizikai gyógyulásnak jut a legnagyobb nyilvánosság, a három közül Isten szemében ez a legkevésbé fontos.

Végül McDonough atya azt mondja, egyik ember fizikai gyógyulása és a másiknál ennek hiánya egy misztérium, ami Istennek az adott személyre vonatkozó szándékában rejtőzik. *„Ebben az esetben egyedül azt tehetjük, hogy egyszerűen imádkozunk és az eredményt Istenre bízzuk."*

Ugyanakkor McDonough atya úgy tartja, sohasem szabad belefáradnunk a lelki, értelmi és testi egészségért való imáinkba. Tudatosítanunk kell, hogy Isten gyógyítási menetrendje nem mindig egyezik a miénkkel.

Ennek szemléltetésére McDonough atya szereti elmondani Jimmy történetét. Jimmy alkoholista volt és a végső stádiumban lévő rákbeteg. Egyik nap eljött a Missziós Templombeli gyógyító szolgálatra. Nyomorúságos állapotban volt; állandóan ivott, nem volt sem otthona, sem barátai.

Amikor eljött a szolgálatra, indíttatásra megbánta bűneit és elfogadta Jézus Krisztust Urának és Megváltójának. Az eredmény az volt, hogy abbahagyta az ivást, átalakította az életét és rendszeresen jött a misékre. A templomban barátokra tett szert; Istennel való kapcsolata növekedett. Egy héttel halála előtt azt mondta McDonough atyának, sohasem volt boldogabb, mert a békés halál és az Úrral való együttlét elébe nézett. *„Bár sohasem gyógyult meg a rákból* – idézi vissza McDonough atya –, *Jimmy a legnagyobb gyógyításban részesült, a lelki gyógyításban, a bűntől való szabadításban, és hazatért Istenhez. Szabad ezen szomorkodni?"*

Tom O'Connor

Jézus így szól: "Szomjazom"

Figyelj rám, nyisd meg szíved és add nekem, amit tőled kérek. Lelked mélyén figyelj a szavakra, melyekkel az Egy Isten kegyesen magához hív, hogy csak az Övé légy.

Figyelj: lelkek után szomjazom, akik teljes bizalommal pihennek meg bennem.

Tedd a kezembe jövődet, én majd megtervezem életedet.

Fordulj hozzám, ha hiányoznak a munkádhoz szükséges eszközök, ha aggódsz és úgy érzed, barátaid és segítőtársaid elhagytak, ha elmulasztottál valamit, vagy letértél az útról, ha neheztelnek rád, vagy hibáztatnak valamiért, ha lelkedre sötétség nehezedik.

Én megnyugtatlak és megerősítelek, saját erőmet öntöm beléd, mert osztoztál gyötrelmemben és szomorúságomban.

Fordulj hozzám, ha elfáradtál és engedd, hogy helyetted én dolgozzam.

De ahogy Kánában történt, először vizet kell hoznod és csordultig tölteni a korsókat, akkor majd a vizet borrá változtatom.

Lelkek után szomjazom, akik teljesen bíznak bennem.

Jöjj, jegyesem, nyisd meg szíved Urad, Istened előtt.

Itt vagyok, mint barátod, bizalmasod, tanácsadód.

Bízd rám minden titkodat.

Ne félj, ne szégyenkezz, ne légy gőgös vagy szégyenlős, légy önmagad.

Ismerlek, nyitott könyv vagy előttem.

Hozd elém minden hibádat és gyengeségedet, jószándékaidat és vágyaidat, ne rejts el előlem semmit.

Mondd el, mit kívánsz és mire van szükséged.

Emlékezz rá, hogy én vagyok a Jó Pásztor, ismerem juhaimat és juhaim is ismernek engem.

Ismerj meg szíved mélyéből és bízz bennem.

Mondd el gondolataidat, törekvéseidet, szomorúságodat vagy csalódásodat.

Ismerlek, de tőled akarok mindent hallani, azt, amit senkinek nem mondasz el, mert a jegyesem vagy és nem lehet titkod előttem.

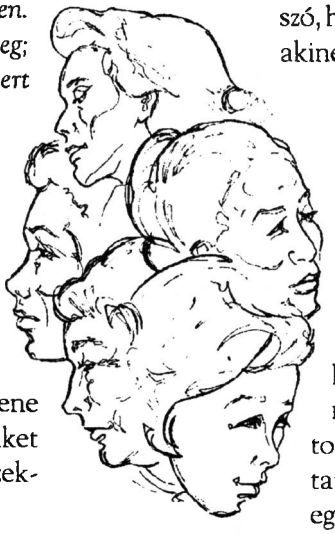
Úgy szeretem juhaimat, amilyenek, mert szenvedtem és meghaltam érted, aki ma vagy, hibáiddal és kis hiúságaiddal, képességeiddel és jószándékoddal.

Mondd, ha az emberek egészen ismernének, volna valaki, aki úgy szeretne, mint én?

Edward le Joly, SJ

A "másik" méltósága és szabadsága

„Karoljátok fel szeretettel azt, aki gyönge a hitben, de anélkül, hogy vitatkoznátok az eltérő felfogásokról. Van, aki hiszi, hogy mindent szabad ennie; aki pedig gyönge, az növényekkel táplálkozik. Aki eszik, ne vesse meg azt, aki nem eszik; és aki nem eszik, ne kárhoztassa azt, aki eszik. Hiszen Isten magáévá fogadta őt. Ki vagy te, hogy kárhoztasd más szolgáját? Urának áll vagy bukik; bizonyára állni fog, mert Istennek van hatalma, hogy fenntartsa. Van, aki különbséget tesz nap és nap között, más meg egyformán ítél meg minden napot: legyen mindegyik határozott a maga meggyőződésében. Aki megtartja a napot, az Úrért tartja meg; s aki eszik, az Úrra való tekintettel eszik, mert hálát ad Istennek; és aki nem eszik, az Úrra való tekintetből nem eszik – s ő is hálát ad Istennek." (Róm 14,1-6)

Gondolkodjunk el egy kis ideig ezen a szövegen!

Először a szavakat figyeljük meg, azután a kérdéseket. Mindenkinek meg kellene kísérelnie, hogy a kérdések közül az egyiket kiválassza. Többnyire eszünkbe fog jutni ezeknél életünknek egy-egy helyzete.

Kérdések:

1. Hol vannak olyan emberek és helyzetek, amelyekben „felfogásokon vitatkozom"? Segítenek ezek a beszélgetések?
2. Miben van a hiba, ha másokat megítélek? Megtehetem ezt „Isten előtt"?
3. Hogy jutok egy „teljes meggyőződésre"? Mi ment végbe bennem, amikor egyszer világosan „meggyőződésből – az Úrért" cselekedtem?

Pál felhívja figyelmünket egyes viselkedési módokra, amely mindet emberben megvan.

1. Induljunk ki abból: ha valaki közületek gyenge, bizalommal közeledjetek felé. Ha valaki bizonytalan, bátortalan, félénk, ne legyetek kemények hozzá, ne kezeljétek le, hanem teremtsetek olyan légkört, amelyben bizalmat nyer, amelyben először érzi bizalmatokat.
2. Milyen könnyen hajlunk arra, hogy ilyen helyzetekben tanítást osztogassunk, vitatkozzunk, hogy a másiknak – természetesen jóakaratúan – segítsünk, hogy „helytelen viselkedésének" gyökereit felfedjük és talán „analizáljuk". Váratlanul a legnagyobb vitában vagyunk és nem vagyunk már képesek valódi találkozásra. De azt kérdezzük ilyenkor, hogy mindent ellentmondás nélkül futni hagyjunk vagy elfogadjunk? Itt nem arról van szó, hanem csak arról, hogy találkozzunk azzal, akinél többre tartjuk magunkat.
3. A példák, amelyeket Pál felhoz, minket kevéssé érintenek. Ezek többnyire filozófiai vagy vallási étkezési szabályok, stb. De vannak más dolgok is, amelyek felfűtik a kedélyeket a családban, a közösségben, az Egyházban, a hívők és azok között, akik azt mondják magukról, hogy ők „semmiben sem hisznek". Pál itt nem hitbeli kérdésekre gondol, hanem praktikus viselkedési módokra. Fontos dolgoknál az a szabály érvényes: „Ne vitatkozz meggyőződésekért" és „ne ítéld meg egy másik ember szolgáját." „Ő az urának tartozik számadással." Neki is van lelkiismerete és még ha „istentelennek" is mondja magát, nem tudom életének utolsó mértékét. Így minden embert el kell engednem „Törvényszékem"-től, amely elé szívesen megidézem őt. Abban kell megtalálnom a békémet, hogy Isten neveli őt. Így adjuk vissza mindig egymásnak a méltóságunkat és így keletkezik a szabadságnak egy olyan helye, ahol a gyengének éppúgy, mint az erősnek, az ellenfélnek úgy, mint a legbensőbb bizalmasomnak, lehetővé teszem a velem való találkozást, mert tudjuk, hogy végül is mindenki Istenhez tartozik – Pál mondja: „az ő Urának", mert Isten minden emberrel másképp bánik.
4. Miután Pál megszabadított minket attól, hogy mindig a másik gyenge oldalait nézzük, megmutatja egy erőteljes cselekvésnek az útját: kíséreld meg, hogy a dolgok látásában teljes meggyőződésre juss.

Nem magabiztosságot gondolunk, hanem azt a biztosságot, amelyet egy ember az Istenhez való bizalmas viszonyból merít, vagyis a hitből (Róm 14,23). Ha meggyőződéseinket és elhatározásainkat hosszabb ideig Isten elé visszük, néha bizonyos idő után nyugodtak és biztosak leszünk, egyfajta biztosítékot kapunk. A belső erő (amely ebből kinő), alapját nem a „tudásomban" találom meg, hanem „Uramhoz való" viszonyomban, aki előtt én (nem akart) hibákat is csinálhatok, anélkül, hogy a viszony meg lenne zavarva. Így a szabadság helye, amelyet egymásnak adunk azon a közvetlen kapcsolaton alapul, amelyet Isten nekem adott, mert Ő először nekem a „gyengének" teremti meg a bizalom légkörét. Így keletkezik hívő keresztények között egy oldott légkör, amelyben senki se helyezi a másikat nyomás alá és senki se hagyja magát elbizonytalanodni, még ha a vélemények különbözőek maradnak is.

- **Senkinek sem szabad minket megvádolni, csak a Szentléleknek.**
- **Senki se bizonytalaníthat el minket, csak a Szentlélek.**
- **Senki se tud megerősíteni minket, csak a Szentlélek.**

Dr. Norbert Baumert SJ

Ajándékozz megbocsátást!

Először mélyen meg kell rendülni és saját magunknak átélni, mit jelent az, ha egy másik emberrel szemben vétkesek lettünk. Meg kell tapasztalni az egész kilátástalanságot, ami azáltal adódott, hogy az ember már nem változtathat a dolgon. Ha valakinek megvannak kötözve a kezei, ha minden kétségbeesett kísérlet ellenére sem tud semmit rendbehozni, ha már semmiféle „ismét jóvátenni" nem tűnik lehetségesnek, akkor sejtjük meg, mit jelent a megbocsátás. Mennyi ígéretes lehetőség rejtőzik ebben az emberi gesztusban. És egyedül az embernek van rá lehetősége, hogy ezt ajándékozza. És mi egész életünkön keresztül rá vagyunk utalva mások nagylelkűségére, akik készek nekünk megbocsátani.

Az a dolog, amit a megbocsátás szó jelent, valóban alapvető cselekedet az emberek közti viszonyban. Ott kellene ezt alkalmazni, ahol ez egyoldalú vétek által van veszélyeztetve. Ezt nem lehet egyszerűen követelni. Ahol ezt megadják, ott meg nem érdemelt kegyelem mutatkozik, amely új kezdetet lehetővé tenni és ajándékozni akar. A megbocsátás szó eredeti jelentésében nem mást jelent mint „tovább-ajándékozást". És ha jobban megnézzük, hogy mit jelent a továbbajándékozás, akkor mondhatjuk: egy darabja az egyéni szeretetnek.

Nem felejtem el, hogyan írta le Romano Guardini a tübingeni felolvasásában a megbocsátásnak egy modelljét. Egy olyan történetről volt szó, ahol egy barátságban, egy szerelem történetében a kölcsönös viszony az egyik partner vétke folytán majdnem megromlott. Mindketten szenvedtek ettől, mert mindannak ellenére, ami történt, még mindig szerették egymást. És mindketten megpróbálták újrakezdeni. Beszélhettek volna egymással és megmondhatták volna, hogy ismét úgy akarunk élni, mint azelőtt. De ez nem megy. Biztosíthatták volna egymást, hogy „nem akarunk rágondolni" vagy „úgy tennénk, mintha semmi se történt volna". De ez se megy. Az ember nem tudja a zavaró betörést a szeretetébe, a vétket, amely megtörtént, egyszerűen kitörölni. Az ember nem tud úgy tenni, mintha semmi se történt volna. Többet kell tenni. És ezt a „többet" Guardini így írta körül: „Mindkettőnek barátságuk, szeretetük szívébe kell bevonni a rosszat és mélyebben együttállni." Azonban mit jelent ez?

Az ember szeretete olyan erő, amely csodálatos dolgot tud létrehozni. Ez nemcsak olyan, mint amiről a szeretethimnusz (1Kor 13,4) szól, türelmes és jóságos, nem féltékeny, nem kérkedik, nem gőgösködik, nem tapintatlan, nem keresi a magáét, haragra nem gerjed (1Kor 13,5). Ez már nagyon sok volna, de a szeretet még mélyebbre hatol: *„a rosszat föl nem rója"* (1Kor 13,5). Milyen szemléletes kép! És mert *„soha sem szűnik meg"* (1Kor 13,8), ezért képes a megfoghatatlanra: **le tudja győzni** a rosszat, a vétket, éppen azt, ami egy barátságot vagy szeretetet megzavart. És így mindketten, aki ellen a vétket elkövették és aki a vétket elkövette, egy új, megváltozott közösségbe mehetnek be.

Szeretetük megérett és megnőtt és ha mindketten bátrak, nem kell semmit sem elfelejteniük, mert az egyik vétke a valóságban a másik szeretetétől felvéve és benne felemelve minden zavaró hatalmát elvesztette. Éppen ez a megbocsátás.

Most történik azonban a meglepő: Jézus mondja, hogy ilyen valami történik Isten és az ember között. Hozzánk való szeretete soha sem szűnik meg, ott sem, ahol egy ember bűnös lett és vétkezett. A bűnnek az „elkülönítéssel" van kapcsolata. Jézus biztosít minket, hogy Isten utánamegy azoknak, akik elkülönülnek Tőle, megkeresi őket és haza akarja őket hozni szeretetében. Itt sem csinál úgy, „mintha". Itt nem tekint el és nem fed be. Isten bűneinket beveszi nagy szeretetébe és olyasmit csinál, ami minden emberileg lehetséges megbocsátást messze maga mögött hagy: újjáteremti és a bűnöst egy új, bűntelen létbe helyezi. Valóban isteni megbocsátás!

Ezért áll itt a béna meggyógyításának története (Mk 2,1-12), az elveszett bárányról szóló hasonlatok (Lk 15). Ezért Jézusnak a bűnösökkel való bánásmódja. Ezért az Utolsó Vacsora szavai. Isten akarata a megbocsátásra mértéktelen. És ez ellen csak emberi szűkkeblűség beszél: *„Ki tud bűnöket megbocsátani..."* (Mk 2,7). Szemrehányásuk kegyetlen: *„Ez a vámosok és bűnösök barátja"* (Mt 11,19). Azonban ezek nem tudják, mire képes Isten szeretete: bűneinket végtelen szeretetébe veszi és ezt oly radikálisan teszi, hogy a Fiú az Atya ítéletét magára veszi és kiállja helyettünk, hogy Ő magát „továbbajándékozza" és ezáltal üdvösséget és megbocsátást lehetségessé tesz. Vajon annak, akinek minden vétkét megbocsátották, aki a „nagyobb szeretetet" megtapasztalhatta, nem kellene-e az isteni megbocsátás által egy nagyobb, mélyebb szeretethez érnie? Az Evangélium megtérői mindenesetre, akiknek ilyen megbocsátás jutott osztályrészül, ezt jelentik. És én sejtem, hogy mi van a „felix culpa", az „üdvöthozó bűn" mögött.

De ezzel nincs minden megtéve. Nemcsak a hegyibeszéd, az egész Evangélium arról beszél, hogy Isten viselkedése „gyermekei" viselkedésében kellene hogy visszatükröződjön. És a hasonlat az irgalmatlan hitelezőről (Mt 18,23-35) eléggé behatóan jelenti: *„Éppúgy fog Mennyei Atyám titeket kezelni, aki testvérének nem bocsát meg teljes szívből"* (Mt 18,35).

Ha Isten megbocsátást ajándékoz, hogyan vonhatná meg ezt egyik ember a másiktól! Mi úgy imádkozunk: *„Bocsásd meg vétkeinket, amint mi is megbocsátunk az ellenünk vétőknek."* Ki akarja feloldani magát attól, hogy valódi megbocsátást ajándékozzon, mikor mindig valaki vétkezett valaki ellen.

Johannes Riede

TANÚSÁGTÉTELEK

Igen gyakran nem fogadnak el tőlünk egy felajánlott kibékülést. Itt van egy ember, aki kész arra, hogy az elszenvedett igazságtalanságot elfelejtse és felajánlja az újrakezdést. De a kinyújtott kezet nem fogadják el. Mi a teendő?

B. asszony 24 éve élt házasságban, amikor férje őt és gyermekeit elhagyta. Csúnya jelenet adódott: gyermekei előtt mélyen megalázta férje. Ez a bántalom nem maradt az egyedüli. Ezután a férj valahol a városban egyedül élt, azután egy fiatal nőhöz költözött. Egy nap sürgette a feleségét, hogy egyezzen bele a válásba. B. asszony, aki egy tekintélyes katolikus családban nőtt föl, teljesen megtört. Egy napon B. asszony csatlakozott egy imacsoporthoz. Helyzete szerint bizonyára kétségbeesésében tette ezt. Elejétől kezdve úgy érezte, hogy a csoportban elfogadták és szerették. Nemsokára nyilvánvalóvá vált, hogy megerősödött hitében. Isten iránti bizalmában megnőtt készsége, hogy a megbántásokat és a házasságtörést is megbocsássa. Még több: valóban megbocsátott férjének és kész volt, hogy ismét együtt éljen vele. De ezzel sem változott meg a helyzet és férje mindenképpen válni akart. Erre az utolsó lépésre nem került sor, mert a férfi hirtelen meghalt. Nem adta semmi jelét, készségét a kibékülésre. B. asszony azzal vigasztalta magát, hogy Isten bizonyára adott neki még egy utolsó kegyelmet. Az is megtörténhet, hogy egy kibékülés iránti kívánság sokáig nem teljesedik és nem jön létre kibékülés. B. asszony tudta, hogy neki nem szabad ezt kérdezni. Mérvadó volt számára Isten akarata. Ebből az engedelmességből mély békét kapott, ami az utóbbi évek minden sértését meggyógyította.

Egy másik eset mutatja, milyen hihetetlen türelemmel vár Isten és tud segíteni, ha egy ember, aki bár jóakaratú, de valamilyen oknál fogva nehezére esik kinyilvánítani, hogy elfogadta a kibékülést.

Margit 15 éves kora óta egyedül élt anyjával. A család férfi tagjai meghaltak. Anya és lánya nem jöttek ki jól egymással, nem értették meg egymást. A bizalmatlanság, zárkózottság és félelem lassan elmélyítették a szakadékot köztük. Néhány súlyos krízis után külön költöz-

tek egymástól. De a múlt nyomot hagyott lelkén. A többi emberrel szemben is éles lett. Hiányzott belőle az a szívélyesség, ami sajátja azoknak az embereknek, akiknek problémamentes gyermekkoruk volt. Évek múltán szelídebben gondolt anyjára. Mégsem sikerült neki, hogy anyja felé azzal a gyöngédséggel közeledjen, ami után az öregedő asszony nyilvánvalóan vágyakozott. Egy szociális otthonban élt. Gyakran maradtak Margit emlékezetében anyjának szomorú szemei, amikor be kellett fejeznie a látogatást az otthonban. Lassanként tudatossá vált benne, hogy mennyit jelent anyjának. Nem volt többé kétséges, hogy anyja minden korábbi feszültséget régen elfelejtett. Végül Margit is érezte, hogy nemcsak anyja vár tőle egy jelet, amely megéreztetné gyermeki gyöngédségét, hanem hogy Isten is követelte tőle ezt az utolsó önlegyőzést. Még mindig kitért, bár gyakran ült a közben súlyos beteggé lett anyjával kéz a kézben. Közelebb kerültek egymáshoz. Csak néhány nappal halála előtt tudott csókot adni a homlokára becéző szavak kíséretében. A haldokló csöndben feküdt. Nem lehetett észrevenni, hogy eszméleténél volt. Margit biztos volt abban, hogy mindent megértett. Ez a pár pillanat, amelyet mindig Isten ajándékának tekintett, nagy terhet vett le róla. Talán azért, mert hosszú vonakodás után egy alig kimondott kívánságot teljesíthetett, amikor anyjának a kibékülés jelét adta.

N. N.

Egy megdöbbentő történet

George Thomas plébános volt New England-nak egy kis városkájában. Húsvét reggelén, amikor zsúfolt templomában felment a szószékre prédikálni, egy régi, rozsdás, rozoga madárkalitkát vitt magával és letette a szószék párkányára. Persze mindenki meglepődve nézte és kíváncsian várta, mi fog itt történni. A plébános elkezdte a prédikációt:

„Amikor tegnap végigmentem a Főutcán, szembe jött velem egy fiatal gyerek, kezében lóbálta ezt a madárkalitkát, és a kalitka alján három kis vadmadár lapult, reszketve a hidegtől és a félelemtől. Megállítottam a fiút és megkérdeztem:

– *Na, mit viszel magaddal?*
– *Csak ezt a három vacak madarat* – felelte.
– *Aztán mit akarsz csinálni velük?* – kérdezősködtem.
– *Hazaviszem őket és szórakozom velük* – felelte. – *Feldühítem őket, kihúzom a tollaikat, egymás közötti viadalra uszítom őket. Élvezni fogom.*
– *De előbb-utóbb beleunsz majd. Utána mit csinálsz velük?*
– *Ó, van otthon két macskánk* – mondta a fiú –, *azok szeretik a madárhúst. Megetetem őket velük.*

Hallgattam egy kicsit, aztán ismét megszólaltam:

– *Fiam, mennyit kérsz a madarakért?*
– *Nem kellenek magának azok a madarak, Atya. Hiszen azok csak vacak szürke mezei madarak. Még énekelni sem tudnak. Még csak nem is szépek.*
– *Mennyit akarsz értük?* – kérdeztem ismét.

A fiú végignézett rajtam, mintha megbolondultam volna, aztán megmondta az árat: tíz dollár. Kivettem a zsebemből a tíz dollárt, odaadtam a gyereknek. A fiú letette a kalitkát a földre és egy pillanat alatt eltűnt. Én aztán felemeltem a madárkalitkát, elvittem a közeli parkba, ott letettem, kinyitottam az ajtaját, és szabadon engedtem a madarakat."

Miután Thomas plébános elmondta a kalitka történetét, mindjárt egy másik történetbe kezdett:

„Egy nap a Sátán és Jézus között párbeszéd folyt. Sátán épp az Édenkertből jött és büszkén dicsekedett:

– *Az egész emberiséget a kezeim közé kaparintottam. Csapdát állítottam nekik olyan csalétekkel, amelynek nem tudnak ellenállni. Mind az enyémek!*
– *Mit fogsz csinálni velük?* – kérdezte Jézus.
– *Szórakozni fogok velük. Megtanítom őket, hogyan házasodjanak és hogyan váljanak el egymástól; feldühítem őket, meg arra is megtanítom, hogyan gyűlöljék és kínozzák egymást; hogy részegeskedjenek és kábítózzanak; arra, hogy fegyvereket és bombákat találjanak fel és öljék egymást. Nagyon fogom élvezni* – mondta a Sátán.
– *Mit csinálsz majd velük akkor, ha eleged lesz a játékból?*
– *Megölöm őket!* – felelte a Sátán.
– *Mennyit kérsz értük?* – érdeklődött tovább Jézus.
– *Nem kellenek neked azok az emberek! Nem jók azok semmire! Megveszed őket, ők pedig csak gyűlölni fognak. Leköpnek, megátkoznak és megölnek. Nem kellenek ők neked!*
– *Mennyit kérsz?* – kérdezte újból Jézus.

A Sátán végignézett Jézuson és megvető gúnnyal mondta:

– *A véredet, az összes könnyedet és az egész életedet!*

Jézus így szólt:

– *Megegyeztünk!* – aztán kifizette az árat..."

Ezzel George Thomas plébános fogta a madárkalitkát és lement a szószékről.

Lelóczky Gyula

Ami a gyónásainkból sokszor kimarad...

BŰN: ÓDIVATÚ ELKÉPZELÉS VAGY LEGNAGYOBB ELLENSÉGÜNK?

Mielőtt az egyes bűnökről beszélnénk, hadd ejtsek néhány szót a bűn elleni személyes harcunk alapvető fontosságáról.

Olyan időben élünk, amikor a bűnnek nem tulajdonítanak jelentőséget. Nem fontos, nem számít. Ma a bűn és a sátán létét tagadják. A bűn fogalmát a modern ember kivetette szótárából, azt mondja, hogy a bűn egyáltalán nem létezik. Ezért nem is kell küzdeni ellene, sőt, helyet ad neki, úgyhogy az virágozhat. De éppen a mi korunk a bizonyítéka, hogy a sátán létezik, mivel a bűn sátáni erő, és azt is a mi korunk bizonyítja, hogy a bűn következménye szerencsétlenség és romlás. A bűnözésben, az öngyilkosságok növekvő számában, a kábítószer szenvedélyében ezek valóságát láthatjuk, szörnyű következményeit érzékelhetjük, bárhová nézünk.

Isten ma sokkal több, szemmel látható oktatást ad a bűn rettenetes hatásáról, mint valaha is. Ma aligha van más, amire figyelmünket fordíthatnánk, mint a bűn. A mi korunkban különösen igaz az, hogy hátráltathatjuk a szerencsétlenséget, rombolást, bűnözést, az erkölcs hanyatlását, ha gyűlöljük a bűnt, és szakítunk vele. Mindezeken túl, nekünk, kereszténynek sokkal komolyabban kell vennünk a bűnt, mint valaha is, mivel a bűn az ítéletet vonja maga után. Az Ő Igéje elmondja, hogy az ítélet az Isten háznépén kezdődik, azaz rajtunk (1Pt 4,17).

Nekünk, kereszténynek sokkal nagyobb az a felelősségünk, hogy hogyan viszonyulunk a bűnhöz. Sokkal szigorúbb mércén fogunk megítéltetni, mivel mi többet kaptunk: Isten akaratának tiszta irányvonalát, és minden bűnünkből való szabadulást a mi Urunk Jézus Krisztus által. Valahányszor, ha nem visszük bűnünket Jézus keresztjéhez, megvallva azokat és megtérve belőlük, ezek elkezdenek dolgozni egyéni életünkben. Elveszítjük a békességet és örömöt, mivel bűnünk elválaszt bennünket Istentől. Ami még ennél is rosszabb, bűnünk iszonyú aratást hoz számunkra az egész örökkévalóságra. Szenvednünk kell majd miatta, mivel nagyon súlyos ítélet alá fog esni a az elkövetkező világban. Pál apostol beszél arról, hogy nekünk, keresztényeknek is *„mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki megjutalmaztassék aszerint, amiket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt"* (2Kor 5,10).

Lelki értelemben ma azok az érzékeny emberek, akik bűnüket a Szentírás mércéje alapján mérik, és a hit harcát harcolják ellenük személyes életükben. Bárki, aki ezt teszi, szembe kell, hogy helyezkedjen a hamis testvéri szeretettel is, amely gyakran megtűri a bűnt. A mai ember minden társadalmi baj és szükség (például nyomornegyedek, börtönök, homoszexualitás és kábítószerek) fő okát a szociális és politikai viszonyokban, a társadalom felépítésében látja. „Szociális aktivitás" segítségével próbál megtenni valamit orvoslására. A tények ugyanakkor azt bizonyítják, hogy nem a társadalmi viszonyok a felelősek. Láthatjuk, hogy a bűnözés növekedése, az egyes személy és nemzet nyomorúsága a fejlett társadalmú országokban, mint például az Egyesült Államok, Németország, Nagy Britannia található meg leginkább. A kábítószerezés és bűnözés ilyen lavináját, amely nyomorúságba és korrupcióba vezet, csak a bűn okozhatja. A bűn terjed, mivel az emberek nem akarnak ütközni vele, nem akarják hagyni, hogy megítéltessen. Ellenkezőleg, engedik, hogy uralomra jusson.

Bármikor, ha mások bűnét ártalmatlannak tüntetjük fel hamis testvéri szeretetből, ha támogatjuk ezt a hozzáállást, annak az az oka, hogy mi magunk sem akarunk harcolni a saját bűnünkkel szemben, és nem akarunk szakítani vele. Ez azt jelenti, hogy átálltunk az ellenség táborába, mivel a bűn és a sátán együvé tartoznak. Jézus, Aki oly nagyon szereti a bűnöst, gyűlöli a bűnt, mivel ez teszi tönkre az embert. Ő magára vette, kárhoztatta a bűnt, és halála által megmutatta, hogy aki bűnt cselekszik, az valóban halálra méltó.

Jézus megköveteli tőlünk, hogy kíméletlenül lépjünk fel a bűn ellen. *„Vájd ki a te jobb szemed."* Ne adj lehetőséget a bűnnek, hogy éljen, mert *„jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül, semhogy egész tested a gyehennára vettessék"* (Mt 5,29). Újra és újra elmondja nekünk félreérthetetlenül, hogy a bűn meg lesz ítélve. Az egyén, vagy nemzet meg nem bocsátott bűne szerencsétlenséget hoz magával itt a földön, és elkövetőit a sötétség és iszonyat országa számára tartja fenn a halál utánra. Ez a pokol birodalma, melyről Jézus mindig beszélt, és ez valóság.

Jézus üzenete ez: *„Térjetek meg!"* Forduljatok el bűnös utaitoktól! Jézus olyan komolyan veszi a bűnt, hogy nem csupán azt mondja, hogy a tízparancsolat teljesen érvényes számunkra, hanem még ki is terjeszti jelentését, amikor a bűnös tekintetről, vagy haragos szavakról beszél. A pokol büntetésével fenyegetett, ha nem bánjuk meg, és nem térünk meg belőlük, mivel Isten megmondta, hogy a tízparancsolat azok számára, akik nem tartják meg, katasztrófát, romlást, és súlyos ítéletet hoz.

Az, hogy az apostolok mennyire komolyan vették a bűnt, az újszövetségi levelekből világosan kitűnik. Nevükön nevezték azokat. Pál apostol nem csupán a megbocsátó és hosszútűrő szeretet dicséretét és énekét énekelte meg az 1Kor 13-ban, de igen józanul, őszintén, becsületesen követelte, a bűnösök megbüntetését (1Kor 5,5). Ezt írta Timóteusnak: *„A vétkeseket mindenek előtt fedd meg, hogy a többiek is megfélemlítődjenek"* (1Tim 5,20).

Aki nem akar vétkessé válni a bűnnel való egyetértésben – például a testvéri szeretet hibás értelmezése következtében –, kell, hogy ellenálljon a bűnnek. Mivel annak, aki valóban hisz Jézus Krisztusban és szereti Őt, gyűlölnie kell azt, amit Jézus is gyűlöl, és Jézus gyűlöli a bűnt. Nem tekintheti ártalmatlannak a bűnt, nem tűrheti meg. Nem nevezheti „nem bűn"-nek a kábítószerezést és az erkölcsi romlást. A Szentírás szerint a bűn büntetést von maga után, szörnyű következményei vannak, vétkessé tesz, és bennünket, valamint nemzetünket romba dönti.

Ha mi, keresztények már nem vesszük komolyan a bűnt a testvéri szeretet helytelen értelmezése következtében, hanem megpróbáljuk ártalmatlannak tekinteni és megtűrni, vagy még dicsérjük is, hasonlóan az „új erkölcsiség" szószólóihoz, akkor másokat is bűnbe rántunk, és megbotránkoztatunk. Akkor utolér bennünket Jézus súlyos ítélete: *„Aki megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, akik énbennem hisznek, jobb annak, hogy malomkövet kössenek a nyakára és a tenger mélységébe vessék"* (Mt 18,6). Igen, az ilyen helytelen megtűrés engedi, hogy a bűn virágozzék. Megfosztja az embert annak lehetőségétől, hogy megtérés és bűnbánat útján megtapasztalja Jézus megbocsátó kegyelmét. Megfosztja attól, hogy a Megváltó valóságosan meggyógyítsa lelki bajából.

Ezért felebarátunk iránti szeretetünk csak akkor őszinte, ha az Isten szeretetében gyökerezik. Az Igében ezt olvassuk: *„Abból ismerjük meg, hogy szeretjük az Isten gyermekeit, hogyha az Istent szeretjük"* (1Jn 5,2). És Isten iránti szeretetünk bizonyítéka, hogyha *„az Ő parancsolatait megtartjuk"* (1Jn 5,2). De aki parancsolatait megtartja, az szembeszáll a bűnnel, ami a gonosztól van. *„Aki a bűnt cselekszi az ördögből van"* (1Jn 3,8a). A mi feladatunk, hogy harcoljunk a sátán és a bűn ellen, hogy a törvénytelenség és a rombolás ne terjedjen közöttünk a mi hibánkból, mivel *„a bűn pedig a törvénytelenség"* (1Jn 3,4b).

A következőkben megpróbálunk segítséget nyújtani a hit helyes harcához, ahol figyelmünket a Szentírás azon helyeire fordítjuk, amelyek megmutatják, Isten mennyire kárhoztatja az egyes bűnöket, és mit mond annak szörnyű hatásairól és büntetéséről – egészen a pokol valóságáig –, ha megmaradunk bennük.

Mivel Isten az Igen és Ámen, és mivel minden úgy történt, és történik, ahogy Ő előre megmondta, ez is úgy fog történni. *„Isten nem csúfoltatik meg"* (Gal 6,7). Amit az ember az ő bűnében vet, azt fogja aratni. Ez fogja eldönteni, hogy hol töltjük az örökkévalóságot. És nem láthatjuk előre, milyen sokaknak segítjük elő az örök kárhozatba jutását, vagy pedig – mivel megharcoltuk a hitnek szép harcát – az örök dicsőségbe érkezését.

Ha ezeket az igazságokat olvassuk az Igében, és megérintenek bennünket, megvan az a kísértésünk, hogy csatlakozzunk tanítványaihoz, ezt mondván, *„kemény beszéd ez, ki hallgathatja őt?"* (Jn 6,60) De nekünk figyelnünk kell, mit válaszolt Jézus nekik: *„Tudván pedig Jézus önmagában, hogy emiatt zúgolódnak az ő tanítványai, monda nékik: Titeket ez megbotránkoztat?... A lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet"* (Jn 6,61-63).

Mivel Jézus szava lélek és élet, ezek nem nehezek. Ha hiszünk nekik, szabaddá és boldoggá tesznek bennünket. Van-e annál csodálatosabb kegyelem, mint az, amely teljes szabadulást ajánl fel valaki által, Aki természete szerint Megváltó, bűnnel terhelt múltunk, a bűn erős kötelei, szívünk kevélysége, megrögzött, örökölt jellemünk ellenére? Nem maga Jézus mondta: *„Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek"* (Jn 8,36)?

Mivel Isten Igen és Ámen, igaz az, hogy ha az Ő bűnről mondott szavait komolyan vesszük, és odaadjuk magunkat ítéleteire már itt, megtapasztaljuk az Ő szabadításának erejét, és a megváltás valóságát, amely megment bennünket az örök büntetéstől.

Volna-e bármily ár túl magas, amelyet fizetnünk kellene rövid földi életünk során, az életünkben megnyilvánult megváltásért? Akárhogyan is, szenvedésünk rövid ideig tartó és könnyű (2Kor 4,17). Nem az örökkévalóság fogja ezt követni, ahol elnyerjük győzelmi koronánkat a hit rövid ideig tartó harcáért? Egy bölcs azt mondta egyszer, hogy földi életünk az örökkévalósággal összehasonlítva olyan, mint mikor egy madár berepül egy szobába az egyik ablakon, és kirepül a másikon. Igazi életét a szobán kívül tölti. Így a mi földi időnk csupán egy múló pillanat, összehasonlítva az örökkévalósággal. És miért töltenénk ezt a pillanatot azzal, hogy megpróbáljuk megkímélni magunkat, és nem harcolunk? Maga a sátán azt javasolja, hogy így tegyünk. Földi életünk pillanatára fölajánlja az engedélyt, hogy háborítatlanul megmaradjunk a bűnben. Minden lehetséges módot felhasznál lelkiismeretünk megnyugtatására, hogy magunkat megváltottaknak tudjuk az „olcsó kegyelem" által. Mennyire megrázó lesz, ha szemeink megnyílnak a másik világban annak meglátására, milyen messze kerültünk Jézustól.

Ezért ne tartozzunk azok közé, akik visszautasítják, mint „kemény beszédet", Jézus drága ajánlatát, minden bűnünkből való szabadulást, és ne is zúgolódjunk az Ő feltételei miatt. Tudván, hogy némelyekben ilyen viszonyulás volt Felé, Jézus így szólt: *„De vannak némelyek közöttetek, akik nem hisznek"* (Jn 6,64). Jézus kinyújtotta kezét felénk, és örök szabadulást ajánlott fel számunkra. Ki ne ragadná meg kezét, és ne akarna bármily nagy árat is megfizetni azért, hogy a Jézus által elénk szabott legmagasabb célt elérje: a Bárány menyegzői vacsoráját?!

M. Basilea Schlink

(A Mária-nővérek engedélyével közöltük.)

Tartalomjegyzék

Katona István: Meghívás a megtérésre 3
Dr. Slavko Barbaric: A böjtölés megújulás és elmélyülés (1. rész) 4
H. M: Egy férfi imája feleségéért 6
M. Gutl: Már régóta szeretnék beszélni veled 7
Tom O'Connor: A gyógyítás adománya 8
Edward le Joly: Jézus így szól: Szomjazom... 11
Dr. Norbert Baumert: A »másik« méltósága és szabadsága 12
Johannes Riede: Ajándékozz megbocsátást! 13
N.N.: Tanúságtételek 14
Lelóczky Gyula: Egy megdöbbentő történet 15
M. Basilea Schlink: Ami a gyónásainkból sokszor kimarad – Bűn... 16

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta.

Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306

Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes

Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.

Felelős vezető: Balogh Mihály

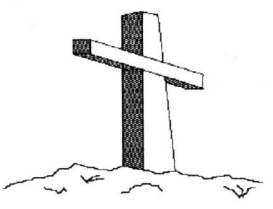
ISSN 0865-2805 B/EL./28/1992

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Előző számunkban (2004 január) közöltük, hogy Kárpátalján (Nyizsnyeje Bolotnoje) Mária-jelenések vannak. Majnek Antal püspük úr felhívta szerkesztőségünk figyelmét arra, hogy a jelenések hamisak, ezért nem helyesli a hír terjesztését vagy az oda való zarándoklatot.

¤ Megjelent **Vassula Ryden 14. kötete**, amelynek előszavában Vassula válaszait olvashatjuk a Hittani Kongregáció kérdéseire. A könyv kapható Közösségi Házunkban (1146. Bp. Thököly u. 120.) vagy megrendelhető postán (600.–Ft).

¤ A **Budapesti Regionális Karizmatikus Találkozó** április 17-én lesz a káposztásmegyeri Szentháromság plébániatemplomban (1046 Bp. Tóth Aladár u. 2.). Kezdés 9 órakor!

Kegyelemteljes húsvéti ünnepeket kívánunk minden kedves olvasónknak!

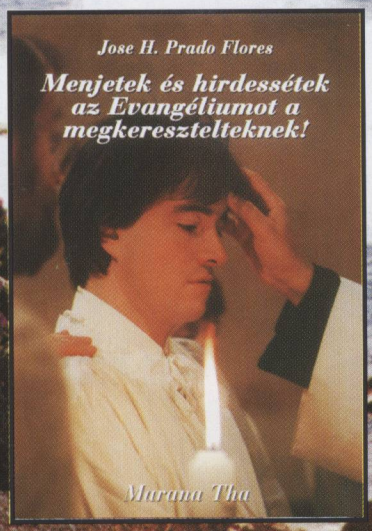
Címünk: 1146 Bp. Thököly út 120. Tel/fax: 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Mobil: 06/20 438 61 60

A keresztény ember a hálaadás embere. Ha misére megyünk, nem azért megyünk, hogy ott panaszkodjunk, hogy ott kegyelmeket kérjünk magunknak, hanem, hogy hálát adjunk. Eucharisztia annyit jelent: hálaadás! Ha a vasárnapi misén a jelenlevőktől megkérdezzük, mi a panasza, mi a kinja, mi szomorítja, akkor véget nem érő felsorolást kapunk... De vajon megszerkesztetted-e már a magad hálaadó zsoltárát, a nagy Eucharisztikus (hálaadó) énekedet, litániádat, mind azt az okot, ami miatt hálát kellene adnod? Összeállítottad-e? Igen uram, a feleségem, a férjem, gyermekeim, szüleim, szomszédom, a közösségem, mindezek nemcsak a feszültségek, forrásai lehetnek, hanem a hálaadás tárgyai, és csak ezek igazolják jelenlétedet a szentmisén. Ha nem adsz hálát, mi keresnivalód van ott? Úgy gondolom, minden misén megújul az emmauszi tanítványok esete. Krisztus megkérdezi: mitől vagytok elszomorodva, miért vagytok elkókadva, hát nem a hálaadást (Eucharisztiát) ünneplitek?

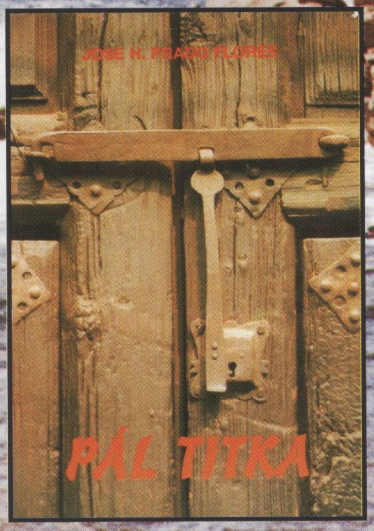

150.-

"Hirdessétek az evangéliumot

400 Ft

400 Ft

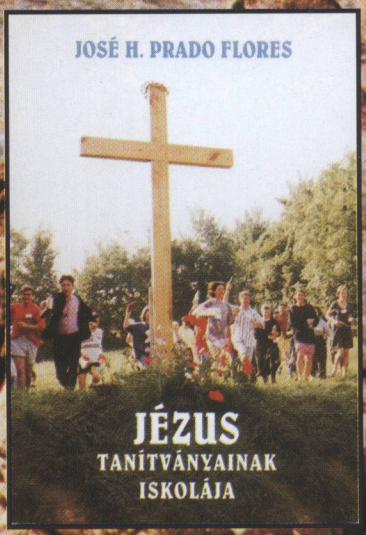
650 Ft

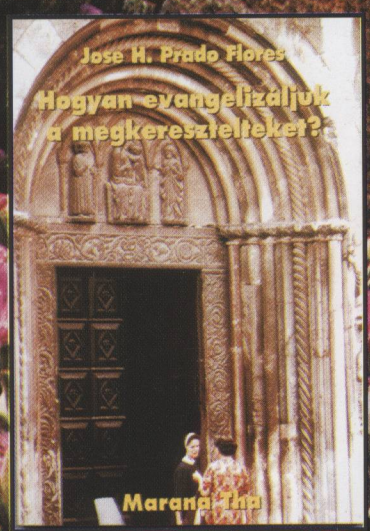
500 Ft

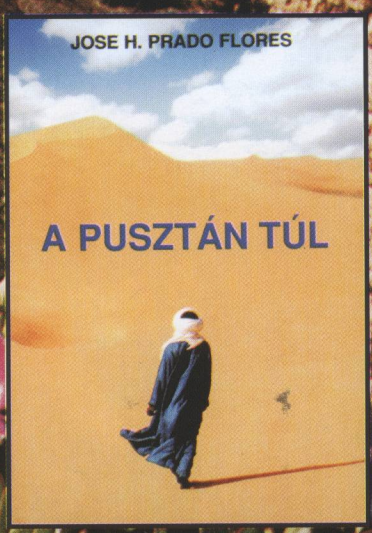
400 Ft

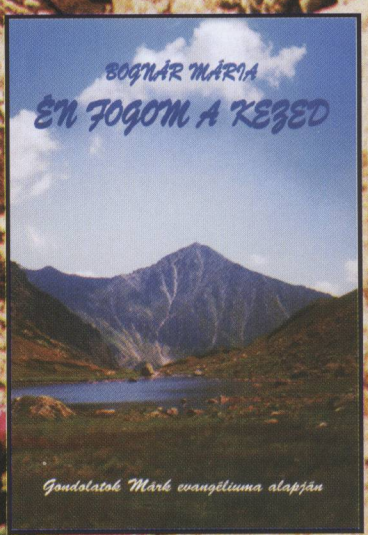
400 Ft

400 Ft

400 Ft

300 Ft

minden teremtménynek!"